

ПРОЛОГ

Вітер шмагає її по обличчю мокрим волоссям, і вона при-
мружує очі, щоб у них не потрапляли краплини дощу. Така
погода змушує кожного поспішати; люди проносяться повз
слизьким тротуаром, ховаючи підборіддя в комірах; маши-
ни, минаючи, забризкують взуття. Через шум транспорту
до неї долинають лише уривки його балаканини, яка розпо-
чалася, щойно відчинилися шкільні ворота. Слова виліта-
ють із нього без упину, перемішуються і плутаються від
захоплення новим світом, в якому він росте. Їй вдається
розібрати щось про кращого друга, проєкт про космос, но-
вого вчителя. Вона дивиться на нього згори, і його радісне
збудження змушує її усміхнутися, незважаючи на холод,
який пробирається під шарф. Хлопчик усміхається їй у від-
повідь і закидає голову, бажаючи спробувати дощ на смак;
його мокрі вії утворюють темні пучки навколо очей.

— А ще я вмію писати своє ім'я, мамо!

— Молодець, — каже вона, зупиняючись і гаряче цілуєчи
хлопчика у вологе чоло. — Покажеш мені вдома?

Вони йдуть так швидко, як дозволяють ніжки п'ятиріч-
ної дитини, його сумка, яку вона тримає у вільній руці, б'є
її по колінах.

Майже вдома.

Світло фар відбивається від мокрого асфальту, засліплюючи їх кожні кілька секунд. Дочекавшись моменту, коли немає машин, вони переходять дорогу з пошкваленим рухом, і вона міцніше стискає його маленьку долоньку в м'якій вовняній рукавичці, тож йому доводиться бігти, щоб встигати за нею. Мокре листя чіпляється до огорож, його яскраві кольори темніють, перетворюючись на тьмяно-коричневий.

Вони виходять на тиху вулицю, де одразу за рогом розташований їхній будинок, і їх тішить думка про його манливе тепло. Почуваючись у безпеці у своєму районі, вона відпускає його руку, щоб змахнути з очей пасма мокрого волосся, і сміється, коли від цього руху в повітря півколом злітають краплини.

— Ось, — каже вона, коли вони минають останній поворот, — я залишила світло ввімкненим для нас.

По інший бік дороги будинок із червоної цегли. Дві спальні, крихітна кухонька і сад, де повно горщиків, у які вона все збирається посадити квіти. Лише вони вдвох.

— Я пережену тебе, мамо...

Він ніколи не припиняє рухатися, у ньому повно енергії з тієї миті, коли він прокидається вранці, і аж доки його голова знову не торкається подушки. Постійно стрибає, постійно кудись біжить.

— Наздоганяй!

Усе відбувається так швидко, що й оком не змигнеш. Відчуття порожнечі збоку, коли він зривається і біжить до будинку, до світла на ганку, бажаючи опинитися в теплому передпокої. Молоко, печиво, двадцять хвилин перед телевізором, рибні палички на підвечірок. Рутину, в якій вони загрузли дуже швидко, уже до середини першого семестру в школі.

Автомобіль з'являється нізвідки. Виск гальм, глухий звук від удару тіла хлопчика об вітрове скло, після чого воно перевер-

тається і падає на землю. Вона біжить за ним перед машиною, яка продовжує рухатися, і, послизнувшись, важко падає на простягнуті руки, від удару їй забиває подих.

І все це однієї миті.

Вона схилиється над ним, гарячково шукаючи пульс. Бачить, як її дихання утворює самотню білу хмарку в повітрі, як під його головою розпливається темна пляма, і чує власний крик, ніби кричить не вона, а хтось інший. Вона дивиться вгору на залите дощем вітрове скло, де склоочисники змітають воду, що дугами летить у сутінки, і кричить до невидимого водія, щоб він допоміг їй.

Нахилившись уперед, щоб зігріти хлопчика власним тілом, вона накриває їх обох своїм пальтом, тримаючи його над головою, поділ пальта торкається дороги і намокає. Поки вона цілує сина і благає отямитися, жовте світло, яке заливало їх, звужується до тонкого променя — авто дає задній хід. Двигун реве, машина робить дві, три, чотири спроби розвернутися на вузькій вулиці, в поспіху залишаючи подряпини на одному з величезних платанів, що ростуть уздовж дороги.

А тоді стає темню.

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Детектив-інспектор Рей Стівенс стояв біля вікна і споглядав своє офісне крісло зі зламаним уже принаймні рік підлокітником. Досі він ставився до цього прагматично — просто не спирався на лівий бік, але, поки він обідав, хтось написав чорним маркером на спинці «дефектив». Рей замислився, чи нещодавній ентузіазм, пов'язаний з ревізією майна, пошириться на заміну, чи він приречений керувати Бристольським відділом карного розшуку, сидячи в кріслі, яке ставить під загрозу його авторитет.

Відшукавши в хаосі верхньої шухляди маркер, Рей присів навпочіпки та виправив напис на «детектив». Цієї миті двері його кабінету відчинилися, і він квапливо підвівся, закриваючи маркер ковпачком.

— А, Кейт, я тут просто... — Він замовк, упізнавши вираз її обличчя ще до того, як побачив у її руці роздруківку з оперативним орієнтуванням. — Що в тебе?

— Втеча водія з місця ДТП у Фішпонтсі, шефе. Загинув п'ятирічний хлопчик.

навіть Рей, що провів у формі мінімальний термін, після якого можна перевестися.

Чоловік зателефонував у диспетчерську, повідомивши, що за п'ять хвилин вони будуть на місці, але додому не подзвонив. Рей звик телефонувати Меґс лише у тих рідкісних випадках, коли збирався бути вдома вчасно, і здавалося, що так набагато практичніше, зважаючи на те, скільки часу в нього забирала робота.

Завернувши за ріг, Кейт скинула швидкість. Нижче по вулиці хаотично стояло з півдюжини поліцейських машин, кожні кілька секунд кидаючи блакитне світло на місце пригоди. Яскраві промені прожекторів на металевих штативах вихоплювали з темряви мжичку. На щастя, за останню годину дощ вщух.

Перш ніж вони покинули відділок, Кейт захопила пальто та перевзулася. «Практичність важливіша за моду», — вона засміялася, кидаючи взуття на підборах у свою шафку та взуваючи гумові чоботи. Рей ніколи не замислювався ні про те, ні про інше, але зараз йому хотілося мати бодай пальто.

Вони припаркувалися за сотню метрів від великого білого намету, що захищав від дощу докази, які могли залишитися на місці пригоди. Один бік намету був відкритий, і всередині вони побачили криміналістку, яка навкарачки брала якісь проби. Далі вулицею хтось у спецодезії вивчав одне з величезних дерев, що росли вздовж дороги.

Коли Рей і Кейт підійшли ближче, їх зупинив молодий констебль. Його світловідбивна куртка була застібнута так високо, що Рей ледь міг розгледіти обличчя між коміром та кашкетом.

— Доброго вечора, сер. Хочете оглянути місце події? Мені доведеться вас записати.

— Ні, дякую, — відповів Рей. — Можете сказати, де ваш сержант?

— Він у будинку матері, — відповів констебль і вказав на ряд маленьких будиночків нижче по вулиці, що тулилися один до одного, а тоді знову заховав обличчя в комір. — Номер чотири, — додав він приглушено.

— Боже, яка жахлива робота, — сказав Рей, коли вони з Кейт відійшли. — Я пригадую, як стажером дванадцять годин пильнував місце події під зливою і отримав на горіхи від старшого детектива-інспектора за те, що не усміхався, коли він з'явився о восьмій годині ранку наступного дня.

Кейт засміялася.

— Це тому ви перевелися у відділ карного розшуку?

— Не зовсім, — відповів Рей. — Звісно, це одна з причин, але переважно через те, що мені набридло передавати важливі справи фахівцям і не доводити нічого до кінця. А як щодо тебе?

— Та щось схоже.

Вони підійшли до будинків, на які вказував констебль. Поки вони шукали четвертий будинок, Кейт продовжувала говорити:

— Я люблю працювати над серйознішими справами, але здебільшого тому, що я швидко знуюся. Мені подобаються складні розслідування, коли треба сушити голову, щоб скласти все до купи. Надаю перевагу головоломкам, а не простим кросвордам. Думаєте, в цьому є сенс?

— Безумовно, — відповів Рей. — Хоча з мене мало користі, якщо йдеться про головоломки.

— Завжди є певний прийом, — сказала Кейт. — Якось спробуємо. А ось і номер чотири.

Рей розчахнув прочинені охайно пофарбовані двері і гукнув усередину:

— Відділ карного розшуку. Можна ввійти?

— Ми у вітальні, — почувся відповідь.